

A l'esquerra, el ministre Jordi Solé Tura i la regidora d'IC, Eulalia Vintó. A la dreta, la candidata d'ERC al Congrés, Pilar Rahola.

CARMÉ PUERTOLAS

A l'esquerra, la ven latino-americana de Daniel Viglietti. Al centre, els japonesos de Warabi-za. A la dreta, el candidat de CiU, Miquel Roca.

CARMÉ PUERTOLAS

Raimon va recordar els seus inicis musicals amb la banda La Lira Ampostina, de la capital del Montsià.

CARMÉ PUERTOLAS

'Al vent', i la història que passa

Vaig tenir la sensació, mirant per la tele els Trenta Anys d'"Al vent", que assistia al final, ajornat, d'alguna cosa important. Un final, si és que és un final, efectivament *ajornat*, perquè aquesta cosa important, "Al vent" i la seua història, fa molts anys que va passar, i en fa ja alguns que hom -jo no- diu que és morta. Trenta anys, si bé es mira, són molt de temps. Tant de temps, exactament, com el que hi ha entre 1963 i 1933. I resulta ben difícil imaginar en 1963 -a Barcelona, per exemple, o a París o a Londres- un concert dedicat a recantar i a reviuere una cançó del 1933. Tan difícil com imaginar, l'any 2023, un concert dedicat a reviuere una cançó d'aquest any del Senyor de 1993. No sé si algú s'ha parat a pensar-ho: una cosa així no havia passat mai, i no és pro-

bable que torne a passar. No tota la història és irrepètible (es repeteixen, ara, guerres dels pares i dels avis, es repeteix la dreta, es repeteixen violències, corrupcions i més coses), però aquesta història nostra sí.

No és repetible, segur, la història d'aquest temps, d'aquesta generació que tenia vint anys els anys seixanta, la dels Beatles i de la primera minifalda, de la gran inflexió contemporània en la transmissió de valors i de formes de vida. Hi ha un abans i un després d'aquells anys, i això ja no ho pot canviar ningú. La música de Raimon no ve dels Beatles o dels Rolling Stones, és clar, però són rigorosament contemporanis en el rebuig i l'afirmació fonamentals: no estem d'acord amb aquest món que hem trobat, i en volem un

altre. Això dit, per primera vegada, amb cançons i convertit, amb cançons, en una cosa col·lectiva, un gran moviment, una onada. Això mateix, que la cançó fóra una onada, la força d'una marea, és el que no havia passat mai abans. El rock i "Al vent" germans en la manera de fer història, qui ho havia de dir. No sé què pensava Raimon la nit d'aquest 23 d'abril, al Palau de Sant Jordi de Barcelona. Sí que sé -sí que *puic saber*- què pensava i què sentia quan, fa trenta anys, va nàixer "Al vent" mentre viatjava de passatger en una moto, potser entre Xàtiva i València. Perquè l'experiència d'aquest triomf celebrat, acompanyat i compartit, és en primer lloc seua, guanyada i merescuda. Però aquella experiència, la que va produir "Al vent", era de molts. Ell li va posar música i lle-

A l'esquerra, l'escullor Andreu Alfaro, arribat de València. A la dreta, Raimon, gaudint d'un aniversari multitudinari.

CARMÉ PUÉRTOLAS

A l'esquerra, Josep Maria Bardagí i Quico Pi de la Serra, tocant a duo. A la dreta, les primeres files del públic.

CARMÉ PUÉRTOLAS

A l'esquerra, Oriol Martorell amb la Coral Sant Jordi. Al centre, el portuguès Luis Cilla. A la dreta, un record d'altres temps.

CARMÉ PUÉRTOLAS

tra, que no és poc. En fi, que ara tenim cinquanta anys, pam dalt pam baix –ell, els seus companys de concert, el seu públic dels anys seixanta–, i aquesta és la nostra història. No ha estat poca cosa, doncs, un concert com aquest, ni una vida i una història com aquesta.

Allò que no veig clar –ni quan dorm, no ho veig clar– és si aquesta història està acabada. I escoltant Raimon i els seus amics, Pete Seeger i el seu nét, la Lira Ampostina i els japonesos, no ho veia clar tampoc. I mirant en la pantalla les divuit mil persones presents, autoritats i representacions, polítics de primera fila i molt importants personatges, pensant en els altres centenars de milers que seguien la festa a distància, tampoc no se'm feia visible cert sentit de tot plegat. Ens estàvem auto-celebrant tots, això sí que era clar, a més de celebrar-lo a ell, però amb una alegria que segons com semblava també

una elegia. Com si la mateixa història que ens ha fet –la que hem fet– ens estiguera al mateix temps desfent. Com si la protesta radical (¿qui recorda que allò és deia també, aleshores, “cançó protesta”?) haguera estat escoltada, atesa, i quasi oficialment resolta i complaguda. ¿No tenim ja el que demanàvem, no és ja *nostre* –presidents, vice-presidents, ministres, consellers, diputats, directors generals de moltes coses–, aquest temps i aquest país, potser també aquest món? ¿Amb quina ràbia, i a què, podien *dir no* els presents a la festa, i davant de quin món, *contra* quin món, poden anar amb la cara al vent i els ulls al vent i tot això? Em semblava en algun moment –que Déu, Raimon, Lerma i els ministres, per aquest ordre, em perdonen– com la celebració formal d'una guerra o si voleu d'una revolució, feliçment guanyada, amb les velles cançons com a himne de la festa. No ho

era, però hi ha el risc que ho pugui ser, instal·lats en un triomf confortable i equívoc, amb els himnes d'“aquella guerra” ja només com a part de la nostàlgia.

No vull dir que aquella guerra no l'hem guanyada tots una miqueta (una miqueta de pau i de llibertat, una miqueta de país, una miqueta menys de por, de fam i d'injustícia, coses així, o potser més d'una miqueta, tot és tan relatiu), i això valia la pena de celebrar-ho, finalment, ja en posició de descans. Raimon, amb la cançó d'aquella “guerra guanyada”, (¿què celebrariem, si l'haguérem perduda?), ens ha fet ara el regal suplementari de la celebració retrospectiva. Com si “Al vent” haguera obert un cicle, la roda d'un temps, que ara, trenta anys després, es declara tancat. És com si, o simplement, és, no gosaria dir-ho. En qualsevol cas, gràcies llavors, i gràcies ara, Raimon: ha estat un gran regal.

Joan F. Mira